TIM WEAVER

KUNNIATTA KADONNUT

Ei ole salaisuuksia ilman valheita

MINERVA CRIME

KUNNIATTA KADONNUT

TIM WEAVER

KUNNIATTA KADONNUT

Englannin kielestä kääntänyt Maikki Soro

minerva
Minerva Kustannus
Helsinki

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos:
Tim Weaver: *Fall from Grace*
Copyright © Tim Weaver 2014
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Maikki Soro

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-675-5
Painettu EU:ssa

E N S I M M Ä I N E N O S A

1978

1

Heiltä oli tunnin ajomatka tälle rannalle, joka sijaitsi hevosenkengän muotoisessa poukamassa kreivikunnan eteläkärjessä. Isä oli halunnut olla hyvissä ajoin perillä, jotta auton saisi pysäköityä rannan pikkuruiselle parkkipaikalle – ja koska hän oli kuullut, että jyhkeän, lähes kolmekymmentä metriä korkean kallioseinämän kupeessa oli vain viisi autopaikkaa, jotka pysyivät koko päivän varjossa. Kun kaksi niistä olikin vapaina heidän tullessaan, isä rummutti voitonriemuisena Hillman Avengerin rattia ja alkoi vihellellä itsekseen. Hänen vieressään istuvaa äitiä hymyilytti.

”Joku taitaa olla hyvällä tuulella.”

”Voitaisiinko jo ostaa jäätelöt?”

Äiti pyöritti silmiään. ”Vastahan me söimme aamupalan.”

”On siitä jo toista tuntia”, isä vitsaili. Pysäköityään auton ja sammutettuaan moottorin hän kääntyi katsomaan takapenkille. Hänen poikansa istui polvillaan kädet ikkunalasilla ja katseli poukamaa.

”Mitä tuumaat, poikaseni?”

”Onko täällä kallioita, joilla voi kiipeillä?”

Hänen isänsä nauroi. ”On, on. Kyllä täällä voi kiipeillä.”

Oli laskuveden aika, ja meri oli paetessaan paljastanut kaistaleen kurttuista rantahiekkaa. Sen takana kimmeltävä vesi oli kirkasta kuin lasi. Osa siitä oli loivasti kaartuvassa poukamassa, loput kanaalissa, missä

maailma näytti pojan mielestä jatkuvan loputtomiin. Jännitys kihelmöi häntä, kun hän auttoi isäänsä kantamaan molemmat rantatuolit ja kaikki eväät hiekalle. Sitten hän kipaisi hakemaan lapionsa ja ämpärinsä ja lähti juoksemaan vettä kohti. Hänen äitinsä varoitti menemästä liian kauaksi, ja hän huikkasi vastaukseksi, ettei menisi. Kun isä alkoi pystyttää tuoleja, äiti katseli yhä poikaa, jonka jäljet jatkuivat jo mereen saakka.

”Hän on jo niin iso”, äiti huokaisi.

”Vasta kahdeksan vanha, Marie.”

”Niin.” Äiti vaikeni katsellessaan, kun poika kastoi varpaansa veteen. ”Mutta eikö sinustakin aika riennä kauhean nopeasti? Minusta tuntuu kuin kätilö olisi vasta eilen ojentanut hänet ensimmäisen kerran syliini. Ja katso häntä nyt.”

”Reipas poika.”

”Tiedän. En tarkoita, että mikään olisi huonosti. Tarkoitan vain, että… ei mene kuin hujaus, kun hän on jo naimisissa ja hänellä on omia lapsia. Hän ei välttämättä edes jää asumaan tälle seudulle.”

”Totta kai jää.”

”Tom, ei hänelle ole täällä mitään mahdollisuuksia.”

”Mitä sinä höpiset? Saahan hän kotitilan itselleen.”

”Hän on sanonut, ettei halua sitä.”

”Hän on vasta kahdeksan.” Tom asteli Marien taakse ja laittoi kädet tämän vyötäisille. ”Ei hän vielä tiedä, mitä haluaa. Minä halusin tuossa iässä astronautiksi.”

”Pelkään vain, että hän unohtaa meidät.”

Tom suuteli häntä poskelle. ”Ei hän äitimuoriansa unohda.”

Rantavedessä seisova poika kääntyi heihin päin ja alkoi viittoilla äidilleen. ”Äiti!” hän huusi. ”Äiti! Tule katsomaan!”

”Huomaatko?” pojan isä sanoi. ”Ei hän unohda.”

Marie hymyili jälleen, suuteli Tomia poskelle ja lähti kohti poikaansa, joka seisoi pohkeitaan myöten meressä ja osoitti jonnekin poukaman ulkopuolelle. Hän seurasi pojan katsetta muttei heti keksinyt, mikä

tämän huomion oli kiinnittänyt. Sitten hän huomasi hahmon, joka kellui kanaalissa kuin hylätty, ajelehtiva laiva.

Se kurja saari.

Hän oli yrittänyt unohtaa, että se oli tässä näin lähellä.

”Mikä hätänä, kulta?”

Mutta hän tiesi vastauksen kysymättäkin. Saari oli kuin merestä esiin pistävä evä, teräväsärmäinen maakappale noin puolen kilometrin päässä rannasta, omituinen, rujo ja pahaenteinen. Vaikka aurinko helotti ja valo heijastui kirkkaana vedestä, saaressa oli tältäkin etäisyydeltä jotain pelottavaa. Se johtui kaikista tarinoista, jotka sillä oli kerrottavanaan – kaikista muistoista, jotka se olisi halunnut unohtaa.

Hän laittoi vaistomaisesti käden poikansa olalle.

”Äiti, mitä tuolla on?” poika kysyi.

Marie katseli kanaalia ja mietti, mitä voisi sanoa.

”Äiti?”

”Siellä on… Sellainen…”

”Mikä?” poika kysyi. ”Mitä siellä on?”

Silloin Marie veti hänet hitaasti vierelleen, painoi kylkeään vasten ja sanoi: ”Voi kulta, siellä on paha paikka. Hyvin paha paikka.”

2013

2

Etsimäni osoite oli ratapihan lähellä Pimlicon kaupunginosassa. Kellertävillä käsin tehdyillä tiilillä verhottu kaksikerroksinen talo sijaitsi puolisen kilometriä Victorian aseman eteläpuolella, miltei Thamesin rannassa. Koska ulkopuolella ei ollut nimikylttejä ja ikkunat olivat pimeinä, se näytti ensin olevan tyhjillään. Mutta se ei ollut tyhjillään. Lähempää katsoen näin, että puinen pääovi oli juuri maalattu hillityn siniseksi ja seinällä oli siihen suunnattu turvakamera. Ovisyvennyksessä oli numeropaneeli ja joka numeron vieressä summeri. Painoin yhtä niistä ja odotin.

Joki jäi tästä katsoen suurimmaksi osaksi piiloon rautatiesillan ruosteisten palkkien taakse, mutta niiden välistä näkyi vedessä lipuvien turistiveneiden hidas kavalkadi. Joka aluksen ikkunoissa tuikki näin joulun alla koristevaloja, ja osa turisteista uhmasi kylmyyttä seisomalla kannella tonttulakki päässä. Muuten aamu tuntui erikoisen hiljaiselta ja harmaalta, niin kuin kaupunki olisi vaipunut talvihorrokseen.

Muutaman sekunnin kuluttua kuulin surahduksen ja ovi lennähti auki. Sen takaa alkoi lyhyt käytävä, jossa oli kiiltävä tammiparketti ja suuri holvi-ikkuna, josta pursui valoa kattoon ja seinille. Kaikki pinnat oli maalattu samalla murretulla valkoisella. Poikkeuksen tekivät vain kaksi sinistä ovea käytävän toisessa päässä ja oikealla seinustalla oleva marmorinen vastaanottotiski, jonka takana istui tyylikkäästi pukeutunut parikymppinen nainen.

”Olette varmaankin David Raker?”

Nyökkäsin. ”Oliko se onnekas arvaus?”

Nainen hymyili ja otti tiskin alta vieraskirjan. ”Minulle kerrottiin, että tulette näihin aikoihin”, hän sanoi ja asetti kirjan päälle täytekynän. ”Kirjoittaisitteko tähän nimenne ja päivämäärän, niin opastan teidät sitten eteenpäin.”

Kirjoitin puumerkkini. ”Tänään taitaa olla 12. joulukuuta?”

”Pitää paikkansa.” Kirjoitettuani päiväyksen nainen osoitti lähintä sinistä ovea. ”Tuon oven takaa löydätte kokoushuoneemme. Teille on varattu huone nimeltä Dickens. Kun kokouksenne on päättynyt, olette tervetullut käyttämään palvelujamme. Kellarikerroksessa on baari, ja tuo toinen ovi vie ravintolaan. Ruokaa tarjoillaan kahdestatoista neljään, mutta valitettavasti teidän pitää pyytää kutsujanne mukaan, koska vieraat voivat ruokailla vain jäsenen seurassa.”

”Selvä juttu.”

”Olisiko teillä kysyttävää?”

”Ei, eiköhän tässä ollut kaikki.”

Menin sisään ensimmäisestä sinisestä ovesta.

Sen takaa paljastui käytävä, jonka varrella oli kahdeksan ovea, neljä molemmin puolin. Kaikki olivat kiinni, ja kaikissa oli messinkinen nimikyltti. Jokainen huone oli nimetty brittiläisen kirjailijan mukaan, ja Dickens oli viimeisenä vasemmalla. Kuulin yhdestä huoneesta ohi mennessäni puheensorinaa, muista en ääntäkään. Koputin Dickensin oveen kahdesti.

”Sisään.”

Kokoushuone oli pieni mutta tyylikäs. Tammiparketti, suklaanruskeat seinät, nelisen metriä pitkä pöytä ja lattiasta kattoon ulottuvat ikkunat, joista oli näkymä hyvin hoidettuun puutarhaan.

”Huomenta, Raker.”

Rikoskomisario Melanie Craw nousi pöydän päästä tietokoneen ja suljetun kansion äärestä ja tuli tervehtimään. Käteltyämme hän työnsi oven kiinni ja ohjasi minut pöytään. Otin itselleni tuolin ja riisuin takkini.

”Ottaisitko jotain juotavaa?” Craw kysyi.

”Kiitos, lasi vettä maistuisi.”

Craw oli vähän yli nelikymmenvuotias hoikka nainen, jolla oli lyhyt siisti tukka ja järkkymätön, vaikeasti tulkittava katse. Ei muita koruja kuin vihkisormus. Ei koskaan hametta, aina pitkät housut, ja aina samoja hillittyjä värejä. Hän oli viileän rauhallinen eikä murtunut helposti, mutta hän ei silti ollut tunteeton. Hän ymmärsi ihmisiä, tajusi, mikä heitä liikutti. Takanamme ei ollut minkäänlaista työsuhdetta vaan vain satunnaisia, monesti kitkeriäkin yhteenottoja, mutta ihailin häntä siitä huolimatta. En todellakaan osannut sanoa, oliko tunne molemminpuolinen.

Kun Craw meni käymään takanurkassa olevan senkin luona, jonka päällä oli laseja ja kannullinen jäävettä, välillemme syntyi kiusallinen hiljaisuus.

Kaipa se oli luonnollista. Etsin ammatikseni kadonneita, ja työni oli johtanut konfliktiin Craw’n kanssa tapauksessa, jossa hän toimi tutkinnanjohtajana ja joka oli vähällä maksaa henkeni. Mies, jota olimme loppujen lopuksi molemmat jahdanneet, oli puukottanut minua rintaan ja jättänyt minut kuolemaan lontoolaisen hautausmaan siimekseen. Onnen tai kohtalon tai ehkä vähän kummankin ansiosta minut oli löydetty ajoissa. Olin maannut kuukauden sairaalassa ja sen jälkeen viettänyt neljä kuukautta toipilaana Devonin rannikolla mökissä, jonka olin perinyt vanhemmiltani.

Sen jälkeen olin miettinyt kauan, välittäisinkö enää palata Lontooseen.

Lopulta kuitenkin palasin, enkä vain siksi, että pääkaupungissa oli eniten töitä tarjolla. Fyysisten kipujen hellitettyä halusin myös kohdata muistot kaikesta, mitä olin joutunut kokemaan – ja kaikki ne muistot olivat täällä. Kun Melanie Craw ojensi vesilasini, ajattelin, että varmasti hänkin oli muuttunut näiden puolentoista vuoden aikana. Oma elämäni oli muuttunut monessa suhteessa. Tuntui mahdottomalta, ettei hänelle olisi käynyt samoin.

”Kiitos, kun tulit”, Craw sanoi. ”Huomaan, että löysit helposti perille.”

”Kadulta päin luulisi, että tämä on autiotalo.”

Craw hymyili palatessaan istumaan. ”Siksi tästä ilmeisesti pidetäänkin.”

”Oletko täällä jäsenenä?”

”Mieheni kautta. Tällaiset paikat… nämä taitavat olla miesten juttu. Itse en ihan tajua viehätystä, mutta mieheni on aina nauttinut tästä. Minusta paikka on sopiva juuri tämän tyyppisiin tapaamisiin.”

”Minkä tyyppisiin?”

Craw nyökkäsi. ”Haluaisin tarjota sinulle töitä.” Hän huomasi hämmästykseni, nyökkäsi toistamiseen kuin todistaakseen, että oli vakavissaan, ja liu’utti kansion eteeni.

Vilkaisin sitä ja sitten taas häntä.

”Haluaisin, että etsit erään henkilön.”

Nyt oli minun vuoroni hymyillä. Olin hankkinut jo pitkään ja suurella menestyksellä vihamiehiä Suur-Lontoon poliisista, ja Craw oli yksi niistä, jotka olin suututtanut – en tahallani enkä vähässäkään määrin huvikseni, vaan vain työni oheistuotteena. Olin joutunut hyväksymään konfliktit väistämättömänä osana ammattiani. En tehnyt tätä saadakseni ystäviä vaan tuodakseni kadonneet kotiin.

”Vaikea uskoa, että Lontoon poliisi tarjoaisi minulle keikkaa”, sanoin.

”Ei tosiaan tarjoakaan.”

”Mitäs minä sitten täällä teen?”

”Tämä ei ole poliisilaitoksen asia”, Craw totesi.

Hänen aikeensa alkoivat heti epäilyttää. Katselin häntä tarkasti. Aika oli varmasti kullannut edellisen tapaamisemme muistoja, mutta tuntui silti täydellisen absurdilta, että Craw pyytäisi apua minulta. Olisin kuvitellut, ettei häntä saisi edes aseella uhkaamalla alentumaan sellaiseen. Hänen ilmeensä oli kuitenkin totinen. Vitsailusta ei näkynyt merkkiäkään.

Niinpä avasin kansion.

Katoamistutkintaa koskevan pöytäkirjan etusivulle oli niitattu valokuva noin kuusikymmenvuotiaasta miehestä. Hän istui kallion reunalla

keskellä nummimaastoa, ja hänen taustalleen levittäytyvä vihreä laakso jatkui jonnekin kaukaisuuteen. Alkuperäisestä kuvasta oli nähtävästi leikattu osa pois, koska sivussa näkyi osa toisesta ihmisestä ja alhaalla repun kaareva reuna. Miehen nimi oli Leonard Franks.

Hän oli kadonnut 3. maaliskuuta.

Hän oli 62-vuotias ja 185 senttimetriä pitkä, ja hänellä oli harmaat hiukset ja siniset silmät. Oli kuitenkin selvää, ettei häntä löydettäisi enää ulkoisten tuntomerkkien avulla. Jos ihminen luopuu tavallisista rutiineistaan, hän muuttuu aina nopeasti. Toisinaan niistä luovutaan omasta tahdosta, toisinaan pakotettuna. Ja kun katoamisesta oli näin kauan, oli tuskin enää kysymys omasta valinnasta. Tässä vaiheessa useimmat kadonneet viruivat jossakin kuolleina, eikä jäljellä ollut muuta kuin ruumis, joka odotti löytämistä. Halusin aina antaa toivoa perheille, jotka minut pestasivat, ja lähdin siitä oletuksesta, että heidän läheisensä oli elossa, mutta Franksin katoamisesta oli jo yhdeksän kuukautta. Tässä vaiheessa tutkinnassa ei ollut enää apua tuntomerkeistä. Ainoastaan sillä, mitä kadonnut oli ajatellut. Miksi hän oli lähtenyt.

Ja minne hän oli päätynyt.

Katsoin osoitetta. ”Postbridge? Sielläkö hän asui?”

”Niin. Kylän pohjoispuolella, suunnilleen puolentoista kilometrin päässä.”

Paikka oli aivan Dartmoorin sydämessä, noin kuusikymmentä kilometriä pohjoiseen kylästä, jossa olin viettänyt lapsuuteni. Mutta lukiessani eteenpäin huomasin, että Franks oli syntynyt Lontoossa ja asunut täällä lähes koko elämänsä.

”Muuttiko hän Devoniin eläkepäivikseen?”

Craw nyökkäsi jälleen. ”Kaksi vuotta sitten.”

Aloin selata kansiota ja huomasin vasta nyt, että Franks oli ollut ammatiltaan poliisi, eläkkeelle jäädessään henkirikososaston rikosylitarkastaja. Se oli korkea virka, ja näytti siltä, että hän oli myös erittäin arvostettu. Kansion tietojen mukaan hän oli aikonut jäädä eläkkeelle

Hän ei hyvästellyt. Eikä jättänyt jälkiä.

Kuinka joku voi kadota kuin savuna ilmaan kotipihastaan?

Pitkän poliisiuran tehnyt Leonard Franks muuttaa vaimoineen maaseudulle kauas kaupungin hälinästä. Pian heidän unelmansa auvoisista eläkepäivistä pirstoutuu. Leonard lähtee hakemaan polttopuita – eikä koskaan palaa.

Kun poliisien tutkimukset eivät vielä yhdeksän kuukautta myöhemminkään ole tuottaneet tulosta, perhe kääntyy David Rakerin puoleen.

Katoamisen taustalta alkaa hahmottua musertava salaisuus. Kun totuus paljastuu, vaarassa ovat Rakerin lisäksi kaikki hänen läheisensä.

Kunniatta kadonnut on David Raker -sarjan viides osa.

Tim Weaver on englantilainen Bathissa asuva kirjailija, joka työskenteli aiemmin toimittajana. Kirjoitustyönsä ohella Weaver tuottaa ja juontaa suosittua *Missing*-podcastia, jossa asiantuntijat keskustelevat katoamistapauksista ja niiden tutkinnasta. David Raker -sarjasta ovat aikaisemmin ilmestyneet suomeksi romaanit *Uhri, Kadonneet jäljet*, *Poispyyhkäisty* ja *He eivät palanneet.*

84.2
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-675-5
9 789523 756755

FSC www.fsc.org
MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

minerva